

2^{ος} ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

2013-2014

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

3^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΝΕΦΕΛΗ ΣΤΑΘΑΚΗ

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΕΛΑΦΟΝΗΣΟΥ

Α' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

«ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΦΙΛΙΑ»

Η Μυρτώ είχε πάντα μια ιδιαίτερη σχέση με τα ζώα. Ένιωθε ότι όταν τους μιλούσε αυτά την καταλάβαιναν. Η μητέρα της, όμως, της είχε απαγορεύσει να έχουν κατοικίδιο στο σπίτι, γιατί ζούσαν σε πολυκατοικία και θα ενοχλούσε τους γείτονες.

Όνειρο της Μυρτώ ήταν να αποκτήσει ένα σκυλάκι. Το ήθελε όσο τίποτα άλλο. Έτσι, όταν ήρθαν μέρες οικονομικής κρίσης και οι γονείς της έχασαν τη δουλειά τους (δούλευαν σε μια πολυεθνική εταιρεία στην Αθήνα), της ανήγγειλαν ότι θα μετακομίσουν στο χωριό, κοντά στον παππού και στη γιαγιά γιατί αλλιώς θα πεινάσουν.

Νόμιζαν ότι η Μυρτώ θα στενοχωριόταν που θα άφηνε το σχολείο της, τους φίλους της και, γενικά,, που θα άλλαζε όλη η ζωή της. Αντίθετα, η Μυρτώ πετούσε από τη χαρά της γιατί μέσα της σιγόκαιγε η ελπίδα ότι θα αποκτήσει ένα σκυλάκι. Στο χωριό όλα τα σπίτια είχαν ζώα. Άλλοι είχαν κότες, άλλοι γουρουνάκια, άλλοι γαϊδουράκια, σκυλιά, γάτες κ.τ.λ. Η μετακόμιση έγινε άμεσα, ξενοίκιασαν το διαμέρισμα και ένα φορτηγό μετέφερε τα έπιπλα τους στο νέο σπίτι που νοίκιασαν στο χωριό. Το σπίτι ήταν μικρό, δεν είχε πολλές ανέσεις, αλλά δεν τους ένοιαζε. Ο πατέρας έπασε σχεδόν αμέσως δουλειά ως λογιστής και, έτσι, είχαν κάποια χρήματα για να συντηρηθούν. Η μητέρα δεν μπόρεσε να βρει δουλειά και έμενε στο σπίτι.

Το καινούριο σχολείο άρεσε στη Μυρτώ. Τα παιδιά την καλωσόρισαν με αγάπη και γρήγορα έγινε φίλη μαζί τους. Κάποια μέρα τους είπε την επιθυμία της να αποκτήσει ένα σκυλάκι και ο Πέτρος, που ήταν γειτονόπουλό της, της είπε ότι όταν γεννηθεί η σκυλίτσα του η Πέρσα, θα της έδινε ένα από τα κουτάβια. Έτσι και έγινε, αφού γέννησε η Πέρσα, μετά από ένα μήνα ο Πέτρος της πήγε μέσα σένα κουτί από παπούτσια το καλύτερο δώρο που είχε λάβει ποτέ: ένα χαριτωμένο κανελί σκυλάκι.

Η Μυρτώ χοροπήδησε από τη χαρά της. Του έδωσε το όνομα «Άρης» γιατί ήταν αρσενικό. Η μητέρα της, την άφησε να το κρατήσει, με την προϋπόθεση να μην λερώνει μέσα στο σπίτι.

Η ζωή της Μυρτώ άλλαξε. Έγινε υπεύθυνη, είχε το νου της να ταισίει τον Άρη, να του βάζει νερό, να τον βγάζει έξω για την ανάγκη του και, γενικά, είχε όλη τη φροντίδα του.

Τα απογεύματα μετά το σχολείο πήγαινε με τον Άρη βόλτα στο βουνό. Μάζευε λουλούδια, έφτιαχνε μπουκέτα με λογής χρωματιστά λουλούδια (ένα για τη μαμά, ένα για τη γιαγιά), κυνηγούσε πεταλούδες, έπανε πασχαλίτσες που τις

ρωτούσε το γνωστό τραγουδάκι «Πασχαλίτσα μου, γλυκιά, από που θα παντρευτώ; Από δω από κει ή από τη βόρεια Αμερική;» και μετά, τις άφηνε να πετάξουν. Προσπαθούσε να μην πατά τα μυρμήγκια που έτρεχαν ασταμάτητα, στρατιές ολόκληρες, πάνω κάτω, φορτωμένα σπυριά σιταρι ή ό,τι άλλο μπορούσαν να μαζέψουν για να έχουν φαγητό το χειμώνα.

Αυτό που έκανε ιδιαίτερη εντύπωση στην Μυρτώ ήταν οι κίτρινοι ασπάλθοι που άφηναν ένα μεθυστικό άρωμα και ήταν σπαρμένοι στις πλαγιές του βουνού. Έμοιαζαν με χρυσές λίρες που είχαν διασκορπιστεί από κάποιο σεντούκι.

Ο Άρης κυνηγούσε τα έντομα ή κανένα ποντικάκι που τύχαινε να συναντήσουν και κουνούσε ζωηρά την ουρά του, σημάδι πως χαϊρόταν τις βόλτες με τη μικρή αφεντικά του.

Όταν γύριζαν στο σπίτι ήταν και οι δύο κατάκοποι. Η μητέρα συμβούλευε τη Μυρτώ να προσέχει πολύ στην εξοχή γιατί την άνοιξη παραμονεύουν πολλοί κίνδυνοι, αλλά η μικρή τη διαβεβαίωνε πως όταν έχει κοντά της τον Άρη δεν κινδυνεύει από τίποτα.

Ο καιρός περνούσε γρήγορα και έφτασαν οι άγιες μέρες του Πάσχα. Οι γονείς της Μυρτώς αποφάσισαν την Κυριακή, την ημέρα της Αναστάσεως, να σουβλίσουν αρνί στο σπιτάκι που είχαν στο χωράφι τους και είχαν καλέσει όλους τους συγγενείς τους. Θα έρχονταν και από την Αθήνα, θείοι, θείες και ξαδέλφια. Η Μυρτώ πετούσε από τη χαρά της γιατί της άρεσαν πολύ αυτές οι οικογενειακές συγκεντρώσεις. Είχε βοηθήσει τη μητέρα και τη γιαγιά της σε όλες τις ετοιμασίες, στα κουλουράκια, στο βάψιμο των αβγών, στα φαγητά και γενικά, έκανε χωρίς αντίρρηση ό, τι της ζητούσαν. Βοηθός της ήταν ο Άρης που δεν την άφηνε λεπτό από τα μάτια του.

Η μεγάλη μέρα έφτασε. Ξημέρωσε η Κυριακή του Πάσχα. Ένας ολόλαμπρος ήλιος φώτισε την πλάση. Τα πουλιά κελαηδούσαν ασταμάτητα. Ήταν σα να φώναζαν τη Μυρτώ να ξυπνήσει: «Ξύπνα Μυρτώ! Χριστός Ανέστη, ξύπνα να πάμε στη φύση!». Η Μυρτώ σηκώθηκε και είδε τον Άρη να την κοιτά με απορία. Τον αγκάλιασε και του είπε ότι θα περνούσαν πολύ ωραία εκείνη την ημέρα.

Η μητέρα της φώναξε να ετοιμαστεί γρήγορα γιατί όλοι ήταν έτοιμοι και σε δέκα λεπτά έπρεπε να φύγουν για το κτήμα. Το σπιτάκι ήταν περίπου δυο χιλιόμετρα μακριά. Ο πατέρας και οι θείοι είχαν φύγει ήδη για να ετοιμάσουν τη σούβλα από νωρίς. Η Μυρτώ φόρεσε ανυπόμονα το καινούριο φουστάνι με το μεγάλο φιόγκο, που της είχαν κάνει δώρο ο παππούς και η γιαγιά. Ήταν πανέμορφο σε συνδυασμό με τα λουστρινένια βυσσινί παπούτσια που της έστειλε η νονά της.

Όταν έφτασαν στο αγροτόσπιτο, όλοι τη θαύμασαν. «Τι όμορφη κοπέλα που είσαι» και « φτου! μη σε ματιάσουμε...» της έλεγαν κάθε τόσο.

Η Μυρτώ ήταν ευτυχισμένη! Έπαιξε με τα ξαδέλφια της, φάγανε, τσουγκρίσανε αυγά και κάποια στιγμή αποφάσισαν να παίξουν κρυφτό. Τα φυλούσε η μικρή Ελένη και όλα, καμιά δεκαριά παιδιά, έτρεξαν να κρυφτούν.

Η Μυρτώ, που ήξερε καλά την περιοχή και ήταν σίγουρη ότι δεν θα τη βρουν εύκολα, απομακρύνθηκε γρήγορα, γύρω στα διακόσια μέτρα, και χόθηκε μαζί με τον Άρη σε μια μικρή σπηλιά που το άνοιγμά της το έκρυβε ένας φουντωτός θάμνος. Αποκλείεται να την έβρισκαν εκεί. Διέταξε τον Άρη να κάνει ησυχία και μέσα της κρυφογελούσε που θα έκαναν πολλή ώρα να τη βρουν. Ο Άρης ξαφνικά έγινε ανήσυχος. Άρχισε να γυρνάει παράξενα. Η Μυρτώ τον μάλωσε να ησυχάσει και αυτός υπάκουσε.

Συγχρόνως, ένιωσε ένα τσιμπηματάκι στο πόδι και άρχισε να νιώθει δυσφορία. Έβαλε τις φωνές, αλλά κανείς δεν την άκουγε γιατί στο σπιτάκι είχαν μουσική και χόρευαν διασκεδάζοντας δυνατά. Τα άλλα παιδιά, αφού δεν την έβρισκαν, βαρέθηκαν και γύρισαν στο τραπέζι. Η Μυρτώ από τον πόνο λιποθύμησε και ο Άρης έγλυφε το πρόσωπό της να την ξυπνήσει. Δεν ήξερε τι να κάνει. Η Μυρτώ του είχε πει να κάνει ησυχία. Έτσι, καθόταν ήσυχα κοντά της. Κάποια στιγμή η μητέρα της Μυρτώς ανησούχησε που δεν την είδε με τα άλλα παιδιά. «Που είναι η Μυρτώ, παιδιά;», ρώτησε. «Δεν ξέρουμε!» απάντησαν εκείνα, «έχει κάπου κρυφτεί, αλλά δεν ξέρουμε που!». Η μητέρα, τρομαγμένη, άρχισε να φωνάζει: «Μυρτώ! Μυρτωσώ! Που είσαι;».

Ο Άρης ακούγοντας να φωνάζουν τη Μυρτώ, πετάχτηκε από τη σπηλιά και πήγε προς το σπιτάκι. Η μητέρα χλόμιασε, για να έρχεται μόνος του ο σκύλος, κάτι κακό θα είχε συμβεί στο παιδί.

«Άρη, που είναι η Μυρτώ;» ρώτησε η μητέρα με αγωνία.

Ο Άρης γύριζε γύρω γύρω και γρόλιζε. Η γιαγιά άρχισε να κλαψουρίζει: «Αχ, που είναι το παιδί; Μυρτώ; Μυρτούλα, που είσαι; Να ψάξουμε όλοι τριγύρω!» Ξαφνικά ο Άρης άρχισε να τρέχει προς το μέρος της σπηλιάς. Ο πατέρας τον ακολούθησε με αγωνία. Ο Άρης χόθηκε στη σπηλιά και ο πατέρας τον έχασε. Δεν πρόλαβε να δει που είχε πάει.

- Άρη, Άρη που είσαι; Έλα δω!

Ο σκύλος γάβησε αγριεμένα και ο πατέρας βρήκε το πέρασμα και μπήκε στη χαμηλή σπηλιά σκύβοντας. Όταν συνήθισαν τα μάτια του στο σκοτάδι, είδε τη

Μυρτώ πεσμένη κάτω και λιποθύμη. Είδε το πρησμένο πόδι στον αστράγαλο και κατάλαβε αμέσως τι είχε συμβεί.

Την πήρε αγκαλιά, την έβγαλε έξω από τη σπηλιά, έβγαλε την κόκκινη κορδέλα από τα μαλλιά της και έδωσε το πόδι στο ύψος του γονάτου της. Έφτασε τρέχοντας στο σπίτι και όλοι ρωτούσαν τι είχε γίνει. Όταν ο πατέρας εξήγησε τι είχε συμβεί, η μητέρα λιποθύμησε. Ετοίμασαν γρήγορα το αυτοκίνητο και σε δέκα λεπτά είχαν φτάσει στο ιατρείο του χωριού. Ο γιατρός είχε ειδοποιηθεί και είχε το κατάλληλο αντίδοτο. Έκαναν ένεση στη Μυρτώ και μετά από λίγα λεπτά άρχισε να συνέχεται.

Ο γιατρός είπε στον πατέρα ότι η ποσότητα του δηλητηρίου δεν ήταν μεγάλη γι αυτό δεν πέθανε η Μυρτώ τόση ώρα που ήταν λιποθύμη. Ίσως το φίδι να είχε δαγκώσει κάποιον αρουραίο για να φάει και είχε σπαταλήσει το περισσότερο δηλητήριο. Αν έμενε, ωστόσο, περισσότερη ώρα μόνη, σίγουρα θα έχανε τη ζωή της. «Είστε, τυχερός, κύριε, που τη βρήκατε έγκαιρα» είπε ο γιατρός με ανακούφιση.

Η Μυρτώ άνοιξε τα μάτια της και μόλις συνειδητοποίησε τι είχε συμβεί έβαλε τα κλάματα.

-Συγνώμη, μπαμπά, δεν θα το ξανακάνω, δεν θα απομακρυνθώ άλλη φορά από κοντά σας. Ο Άρης, που είναι ο Άρης; Τον θέλω κοντά μου!

-Ο Άρης είναι έξω, αγάπη μου, και είναι ένας σπουδαίος ήρωας. Αυτός μας οδήγησε εκεί που ήσουν κρυμμένη. Του χρωστάμε μεγάλη χάρη!

Εν τω μεταξύ, έφτασαν στο ιατρείο ανήσυχοι όλοι οι συγγενείς. Όταν ο πατέρας τους εξήγησε τα καθέκαστα, όλοι χάιδευαν με τρυφερότητα και ευγνωμοσύνη τον Άρη και εκείνος ένιωθε σπουδαίος και καμάρωνε.

Η Μυρτώ ανάρρωσε γρήγορα και σε δύο μέρες γύρισε σπίτι. Εκεί την περίμεναν όλοι με χαρά. Της είχαν ετοιμάσει και μια μικρή γιορτούλα για το καλώς όρισες. Ο Άρης κουνούσε χαρούμενα την ουρά του και δεν έφυγε στιγμή από δίπλα της. Ακόμα και η μητέρα, μετά το συμβάν, τον είχε στα όπα-όπα. Του έδινε την καλύτερη μερίδα φαγητού, τον έβγαζε βόλτα και τώρα που η Μυρτώ ήταν σπίτι, του είχε παραγγείλει ειδικό κρεβάτι για να κοιμούνται δίπλα δίπλα.

Μετά από μια βδομάδα, η Μυρτώ ήταν πλέον περδίκι και ξανάρχισε τις εξορμήσεις στην εξοχή με τον Άρη. Ήταν, όμως, πολύ προσεκτική και δεν απομακρυνόταν πολύ από το σπίτι. Ο Άρης αποδείχτηκε ο σωτήρας της, ο καλύτερος φίλος που δεν ήθελε να αποχωριστεί ποτέ! Μαζί του ένιωθε ασφαλής και χαρούμενη!